Dagen 19/3-1965

Stendig er her lauvfallstider

Når som helst kan døden møta oss på livsens alljarveg.
Han den unge mor kan grøta når med barnet av han dreg.
Ofte tek han burt ein ung. Jamt ein gamal, mødd og tung.
Alt og alle vil han herja. Ingen hev mot døden, verja.

Stendigt er her lauvfallstider i vår falne Adams ætt,
millionar skrik og lider, millionar døyr og dett.
Som ein vigvoll i eit slag, ser vårt jordliv ut i dag.
Medan barnesong me høyra, likferds-salmen når vårt øyra.

Like sidan syndefallet, hev det allstødt vore so,
døden tok dei alle, alle: Tusund ætter, alt til no.
Kvar dei for — på land og hav — gjekk dei mot si visse grav.
Snart til oss er turen komen. Eg og du skal fram for domen.

Er du budd å døden møta, om han kom i denne dag?
Kven skal dine lovbrot bøta: Synd og skuld og nederlag?
Hev di ferd på jordi synt, at ditt liv er gangbar mynt,
som til Himlen gjer deg verdig, rein for Gud og heilt rettferdig?

Stogga litt og tenk på dette, stans ved desse spursmål, du.
Anden talar deg til rette, om du på Hans Ord vil tru.
Kven kan svara for deg då, når din Gud du rømer frå?
No du må din Frelsar svara, eller evigt ille fara.